

політики та, відповідно, це забезпечує прогресивний соціально-економічний розвиток країни, сприяє гармонізації інтересів держави та регіонів.

Система забезпечення вирішення соціально-економічних проблем ОТГ виключно за рахунок наявних фінансових ресурсів місцевих бюджетів має свої недоліки. В умовах обмеженості ресурсів місцевого бюджету можлива лише реалізація проєктів, спрямованих на підтримку функціонування існуючих об'єктів соціальної інфраструктури бюджетної сфери. Відсутність спеціальних заходів державного стимулювання розвитку території ОТГ, спрямованих на комплексний розвиток виробничої, транспортної, енергетичної інфраструктури, а також реалізацію програм підвищення зайнятості населення, призведе до поглиблення диспропорцій розвитку у порівнянні з іншими ОТГ.

Список використаних джерел:

1. Ксьонжик І. В., Потравка Л. О., Замковий В. М. Соціально-економічний розвиток територіальних громад в Україні в контексті децентралізації. Державне управління: удосконалення та розвиток. 2020. № 11. URL: <http://www.dy.nauka.com.ua/?op=1&z=1843> (дата звернення: 16.01.2022).
2. Крушельницька Т. Бюджетна децентралізація в Україні: результати і перші підсумки. Публічне управління та митне адміністрування. 2016. № 1 (14). С. 72-78.
3. Кузькін Є. Ю., Котляревський О. В., Шишко Я. В. Зарубіжний досвід фіскальної децентралізації: проблеми та шляхи їх розв'язання. Фінанси України. 2015. № 12. С. 63-72.
4. Разумова Г.В., Протопопова Н.А. Реформування бюджетної системи України як напрям регулювання розвитку національної економіки. Вісник ЖДТУ. Серія: Економіка, управління та адміністрування. 2019. № 2 (88). С. 52-58. [https://doi.org/10.26642/jen-2019-2\(88\)-52-58](https://doi.org/10.26642/jen-2019-2(88)-52-58).

ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ СПІЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

Рябчук В.М., викладач вищої категорії

Таращанський технічний та економіко-правовий фаховий коледж

Термін «адміністрація», який сьогодні широко вживається, включаючи побутовий рівень, у перекладі з латинської означає «управління». Зміст управлінських відносин, що виникають у процесі діяльності органів місцевого самоврядування, однорідний із відносинами управління з боку держави, а тому перші потребують адміністративно-правового врегулювання. Як відмічає ряд учених, місце комунального управління в системі публічно-владних правових інститутів є недостатньо дослідженим, що зумовлено, зокрема, і недостатнім розкриттям у науці місця місцевого самоврядування у системі врегульованих нормами адміністративного права владно-управлінських відносин в українському суспільстві.

Якщо управління – дія з боку суб'єкта управління стосовно об'єкта управління, що спрямована на досягнення певної мети, результату, то важливо з'ясувати об'єкт управління спільною власністю територіальних громад. Це

питання в юридичній науці недостатньо досліджене. З метою визначення поняття та особливостей спільної власності територіальних громад, необхідно дослідити процес законодавчого врегулювання цього питання.

Конституція України 1996 року та Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» 1997 року законодавчо закріпили комунальну власність, як самостійну форму публічної власності.

Майно, що належить до власності територіальних громад, можна поділити на об'єкти, що належать одній територіальній громаді та об'єкти спільної власності територіальних громад, управління якими здійснюють районні і обласні ради.

З цього слід розуміти, що окремим видом комунальної власності є спільна власність територіальних громад. Однак, уже понад двадцять п'ять років законодавчо не розкрито поняття спільної власності територіальних громад, не встановлено її правової природи.

Власність як науковий термін вживається у двох аспектах: в економічному і юридичному. В економічному – це присвоєння матеріальних благ, суть якого полягає в належності наявних засобів виробництва і одержуваних продуктів праці державі, окремим колективам чи індивідам. Належність (присвоєння) у цьому випадку означає відношення суб'єкта присвоєння до певних матеріальних благ як до своїх, і відповідно відношення до них усіх інших осіб, як до чужих.

Юридичний аспект полягає у нормативному закріпленні державою належних власникові прав. Право власності забезпечує повноваження власника та створює можливості для використання належного йому майна у власних інтересах.

Отже, поняття власності включає в себе такі складові: наявність матеріальних і нематеріальних благ (об'єктів), управління суб'єкти, та суспільні відносини, які виникають з приводу використання цих об'єктів.

Частина 4 статті 60 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» встановлює, що призначенням об'єктів спільної власності є задоволення спільних потреб територіальних громад. З наведеного стає очевидним, що спільна власність територіальних громад є частиною комунальної власності, оскільки має той самий суб'єктний, об'єктний склад, має ту саму публічну природу. Відмінним є призначення – задовольняти спільні потреби територіальних громад.

Звідси можна визначити, що спільна власність територіальних громад – це комунальна власність двох або більше територіальних громад, що задовольняє їх спільні інтереси.

Призначенням спільної власності територіальних громад, якою управляють районні та обласні ради, є задоволення спільних потреб територіальних громад адміністративно-територіального утворення, як встановлено пунктом 4 статті 60 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні».

Цей різновид спільної власності територіальних громад має ознаки спільної сумісної власності. Адже частки кожної територіальної громади району чи області у такій власності не виділялися.

Не можна не погодитися сьогодні, у період активного реформування місцевого самоврядування, з точкою зору науковців про необхідність прийняття оновленого сучасного закону про місцеве самоврядування, з урахуванням сучасної науки і практики комунального управління, ніж робота над окремим законом про комунальну власність, який, очевидно, не розв'язуватиме наявних колізій, а лише створить додаткові.

Список використаних джерел:

1. *Голосніченко І.П., Кравчук О.О., Стахурський М.Ф., Голосніченко Д.І., Денчук Р.О. Повноваження органів місцевого самоврядування на здійснення комунального управління та охорону власності. К.: Вид. Г.А.М. – 2008. – 316 с.*
2. *Кравченко В.В. Конституційне право України: навчальний посібник. – Вид. 6-те, виправл. та доповн. – К.: Атіка, 2009. – 608 с. с. 467.*

ВПЛИВ ВІТРОВОГО РЕЖИМУ НА ЕФЕКТИВНЕ ПЛАНУВАННЯ ТЕРИТОРІЇ ЛУЦЬКОЇ ОТГ

Федонюк В.В., канд. геогр. наук, доцент
Федонюк М.А., канд. геогр. наук, доцент
Луцький національний технічний університет

Вітровий режим – важливий природний чинник, який необхідно враховувати при плануванні розбудови окремих ОТГ, населених пунктів чи навіть регіонального розвитку в цілому [1,2]. На протязі останніх років м. Луцьк суттєво розширив площу, зросла кількість жителів, а створення Луцької ОТГ додатково збільшило ці показники. Лише в самому місті нараховується більше 100 великих та середніх підприємств, більшість з яких групуються у 4 промислових зонах, які були запроектовані та активно розвивалися ще у повоєнний період [2,3,4]. Проте, в зв'язку з розширенням міста, з'являються і нові промислово-господарські ділянки, які впливають на мікроклімат міста.

Місто має складний, розчленований пагорбами та заплавами комплексами р. Стир і її приток рельєф, що позначається на профілі вітру [1, 3].

Луцька ОТГ має значну площу зелених зон, на її території розміщено декілька великих парків та скверів, природно-заповідний фонд нараховує 9 об'єктів та територій [2, 3]. В останні десятиліття активно розвивається автотранспортний комплекс, завантаженість міських автомагістралей росте, зростає і техногенне навантаження [2, 4]. Квартали та мікрорайони на правобережній частині (40, 33, 55 мікрорайони) та на лівобережній надзаплавній терасі р. Стир (історичні райони Красне, Гнідава, Кічкарівка, Вересневе, Рованці), активно ростуть, зростає щільність та висота забудови,